

אור הנר

עורך: גדיה אטון

דבר העורך

"ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשונו"

בפרשת השבוע התורה מתארת לנו את גודל הנס העצום שאירע ביציאת מצרים, מלבד זאת שפרעה הוציא את עם ישראל ממצרים - עם ישראל יצאו עם כסף וזהב, זמן היציאה היה ביום ולא בלילה, ולא עוד אלא שהכלבים לא נבחו כלל וכלל.

מובא במדרש: רבי ישעיה תלמידו של רבי חנינא בן דוסא היה מתענה שמונים וחמש תעניות. אמר, כלבים שכתוב בהם (ישעיה ב', י"א) "והכלבים עזי נפש" יזכו לומר שירה זו, (תהלים צ"ה, ו) "באו נשתחוה ונכרעה נברכה לפני ה' עשנו". נענה אותו מלאך מן השמים ואמר, ישעיה, עד מתי אתה מתענה על אותו דבר, גזרה היא מלפני הקדוש ברוך הוא, מיום שגלה סודו לחבוקק הגביא לא גלה דבר זה לשום בריה שבעולם, אלא בשביל שאתה תלמידו של חכם גדול לך יזקו לי מן השמים ושלחוני אליך ואמר, כלבים פתיב בהן ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשונו ולא עוד אלא שזכו לעבד עורות מצואתן לכתב בהן ספרי תורה, תפלין ומזוזות. ולענין שאלה ששאלת חזור לאחוריק כמו שכתוב (משלי כא, כג) "שמר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו". (ילקוט שמעוני שמות)

הקשה רבי ראובן קרלנשטיין: במכת צפרדע, הצפרדעים נכנסו לאש במסירות נפש, ומה היה שכן על כך? שיצאו בחיים מהאש וישבו למקומם.... ואילו הכלבים שתקו ותו לא, ועבור שתיקתם קיבלו שכר מופלג: ראשית, הם אומרים שירה לפני הקב"ה - "באו נשתחוה ונכרעה נברכה לפני ה' עשנו". דבר נוסף הם ובניהם וצאצאיהם עד סוף מקבלים את פרנסתם מאת הקב"ה, שנאמר: "ובשך בשדה טרפה לא תאכלו ללבב תשלקון אתו" (שמות כ"ב, ל). וכמו כן, מצואתם מעבדים עורות לכתוב בהם ספרי תורה, תפלין ומזוזות. היכן הצדקה?! הצפרדע חרפה את נפשה, ובסך הכל חזרה לביצה בשלום, ומעבר לכך לא קיבלה שכר נוסף, והכלב רק שתק וקיבל שכר כה רב! אלא, ביאר רבי ראובן קרלנשטיין, לפעמים קל יותר להיכנס לתוך האש - מאשר לשתוק! קורה ובשכונה מתעוררת מחלוקת עזה בין שני אנשים, ויש כל כך הרבה מה לומר, ובמצב הזה כשכולם מדברים הוא שותק. ולפעמים יש באמתחתו של האדם לשון הרע כל כך

יום ו' ה' שבט תשפ"ו

כניסת שבת: 16:49

יציאת שבת: 17:41

רבינו תם: 18:16

הזמנים לפי אופק באר שבע

פרשת בא

סנהדריה. אחת הנשים בירכה אותי בחמימות להולדת הנכד. ישבה שם מישהי שאני מכירה כבר שנים, אנו נפגשות מדי פעם ברחוב ומחליפות כמה מילים. זו אישה שהחיים לא היו קלים גם לה. היא התאלמנה לפני כשלושים שנה, ובביתה שתי בנות בוגרות בנות ארבעים ומעלה שלא נישאו, ובן חולה שנמצא כל היום במיטה. כששמעה שמברכים אותי, התפרצה עלי בכעס איך לא סיפרתי לה דבר, והרי יצא לנו להיפגש די הרבה לאחרונה. איך היא לא ידעה דבר?!

התנצלתי. היא לא שאלה אז לא אמרתי. וחשבתי שבכך הסתיים העניין. אבל לא, היא קמה ממקומה והתקרבה אלי, ממש כאילו עומדת להכות אותי. הסתכלתי על בעלת הבית שנראתה רגועה ושלווה, ואמרתי לעצמי: 'אל תגיבי'. היא אמרה עוד כמה דברים קשים ויצאה בזעף. "כשהדלת נסגרה מאחוריה אמרו לי הנשים: "תבקשי עכשיו מה שאת רוצה"!!! ידעתי שההתפרצות שלה הגיעה ממקום של קושי, מכך שהרגישה שהיא כל כך חסרת מזל שאפילו לספר לה לא רוצים, שמא יידבק חוסר המזל, ובכל הלב ביקשתי מה' שביתה הבכורה של אותה אשה תתחתן סוף סוף!

"ברוך ה', לאחר חודשיים הבת שלה התארסה. כשנולד נכדה הראשון היא נסעה באוטובוס לראות אותו ואת היולדת. וגם אני עליתי לאותו האוטובוס, וזכיתי לשמוע ממנה על הנכד הטרי ולראות אותה קורנת מאושר. הרגשתי שה' חותם על הברכה שלי ונותן לי לראות במוחש את תוצאותיה. לאחר שנושעה חזרנו להיות ידידות טובות."

מי כעמך ישראל! סיפר הרב פינחס זרביב את סיפורו.

אומרים חז"ל מאי דכתיב "תולה ארץ על בלימה" מי שכולם את פיו בשעת מריבה, גם אם אני הצודק, אני לא חייב לענות.

עלינו לזכור תמיד לא משנה באיזה צד אנחנו נגד או בעד, עלינו לשמור על הפה שלנו ולדעת לשתוק גם אם אנחנו שומעים שפוגעים בנו, וגם אם אנחנו שומעים דיבורים נגד השקפת עולמינו ורק כך ננצח באמת, יהי רצון שנדע להפנים מוסר השכל זה, אמן, שבת שלום ומבורך.

עסי' וקשה לו מאוד לשתוק - והוא עוצר את עצמו בכוחות נפש עילאים! וקל וחומר הוא: הרי לכלב אין רצונות משלו, הוא פועל כמו רובוט. והכלב הזה הואיל והקב"ה תכנת אותו לשתוק באותה עת, הפך טבעו הרגיל, ויצא משתיקתו קידוש ה' וכבוד שמים, קיבל על כך שכר עצום - גם לומר שירה לקב"ה, גם לקבל פרנסה מהקב"ה, ועוד שמצואתו יעשו עורות לספרי תורה תפלין ומזוזות, קל וחומר אדם המתגבר על יצרו ושותק מאמירת לשון הרע, לא מתערב במחלוקת, ששכרו מן השמים כה רב. זה הסוד המופלא שלמדנו מהכלבים -

השתיקה!

סיפר מגיד המישרים הרב פנחס זרביב שליט"א: "סיפרה לי מי ששמעה לאחרונה את הדברים מכיל ראשון מפיה של בעלת המעשה. בשיעור בו אני משתתפת בשבת קודש, סיפרה לנו מוסרת השיעור מעשה שהתרחש עם רבנית נכבדה שמוסרת שיעורי תורה בשכונתנו. נפעמתי מאוד מהסיפור, והתקשרתי לבעלת המעשה לשמוע במדויק מכלי ראשון. וכך סיפרה: "התאלמנתי בגיל צעיר ונותרתי לבד עם שישה ילדים. עברתי שנים לא פשוטות, לגדל אותם לבד בלי אבא, אבל האמונה החזקה שלי באבא שבשמים עזרה לי, וכשבתי הבכורה, שנישאה זמן קצר לפני כן, נפקדה וילדה בן, שמחתי עד השמים.

"זה קרה לפני עשר שנים. בשבת שאחרי הברית הגעתי למסור שיעור תורה בשכונת

דבר תורה לסעודה שניה

"והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום לחדש הזה"
הקב"ה מצווה את עם ישראל שיקחו שה לכל בית, וישמרו אותו עד יום ארבעה עשר בניסן. תמוהים הדברים מה היא השמירה הנחוצה עד ארבעה עשר לחודש?
מתרץ האור החיים הקדוש: לפי הפירוש הפשוט, שצריך שמירה כקורבנות כיון שקרא עליו שם "קורבן פסח".
פירוש נוסף מפרש האור החיים: כיוון שעם ישראל במצרים היו מעורבים קצת לחוקי עבודה זרה בגלל חברתם עם המצרים, ולכן כדי להימשך ולצאת מעבודה זרה נצטוו לקחת טלה זה שהיה העבודה זרה של מצרים. מדגיש האור החיים: וודאי שלא היו עובדי עם ישראל עובדי עבודה זרה, אלא שללא ידיעה עשו כמה חוקים של עובדי עבודה זרה, בלבושם ובמאכליהם, וכדי לעקור את אותם פרטים שהיו דומים לעבודה זרה היה צריך לעקור את השורש של עבודה זרה, וזאת עשו באמצעות לקיחת טלה שהוא עבודה זרה של מצרים ויעשו בו מצווה וכך יתקנו את עוון עבודה זרה. והפסוק יתפרש בדרך זו, התיקון לשמירת עוון עבודה זרה שלהם הוא על ידי מצוות שמירת קורבן פסח. למדים אנו שכדי לעקור את הפרט - צריך לעקור את השורש, כדי לעקור עבודה זרה צריך מנגד לעשות מצווה גדולה כקורבן פסח. (ישובים ותירוצים על אור החיים הקדוש)

דבר תורה לסעודה ראשונה

"והיה לך לאות על ידך ולזכרון בן עיניך"
לדברי חז"ל במסכת מנחות (לה: לו:), מורה כאן הכתוב על כתיבת פרשיות תפילין והנחתן בראש ובזרוע. בתפילין של ראש מצויים ארבעה בתים, ובכל בית מונחת יריעת קלף, שעליה כתובה אחת מארבע פרשיות הבאות: א) "קדש לי כל בכור..." ב) "והיה כי יביאך..." ג) "שמע ישראל..." ד) "והיה אם שמוע..." ארבע פרשיות אלו כתובות גם בתפילין של יד ומונחות שם בבית אחד (בכל אחת מהן מזכרת מצוות תפילין).
לגבי סדר הפרשיות בתפילין של יד ובתפילין של ראש חולקים רש"י ונכדו רבנו תם (רבי יעקב בן מאיר, מגדולי בעלי התוספות). לשיטת רש"י קודמת פרשת "שמע", לפרשת "והיה אם שמוע", ולשיטת רבנו תם, קודמת פרשת "והיה אם שמוע" לפרשת "שמע" (הסדר שמציע רש"י היה מקובל בארץ ישראל, והסדר של רבנו תם היה מקובל בבבל).
מסופר על רש"י הקדוש שהחזיק בזרועותיו את נכדו הקטן יעקב (שהיה בן בתו), ואותה שעה היה מעתיק אחת מפרשיות התפילין. דחף התינוק את קסת הדיו שעל השולחן וגרם להכתמת הקלף, שרש"י כתב עליו. התבונן רש"י בנכדו ובקלף המוכתם וקרא: "עתידי נכדי זה לחלוק עלי בעניין פרשיות התפילין..."

דבר תורה לסעודה רביעית

סגולת פרשת המן
מקובל מפי רבי מנחם מנדל מרימינוב זצ"ל, תלמידו של רבי אלימלך מליז'נסק, כי סגולה מיוחדת לומר יום שלישי בשבוע פרשת בשלח (יום שלישי הקרוב), את פרשת המן (שמות ט"ז, ד'), שניים מקרא ואחד תרגום.
יש הנוהגים לומר את פרשת המן בכל יום מימי השבוע כסגולה לפרנסה וכפי שמובא בתלמוד הירושלמי: "כל האומר פרשת המן בכל יום, מובטח לו שלא יתמעטו מזונותיו", וביאר מרן הבית יוסף "כדי שיאמין שכל מזונותיו באין לו בהשגחה". יש הנוהגים להוסיף תפילות ובקשות לאחר קריאת פרשת המן. פרשת המן הינה סדרת פסוקים המתארת את הנס הגדול שאירע במדבר: הקב"ה הוריד מדי יום לחם מן השמים לעם ישראל. בשולחן ערוך (א' ה') נפסק כי ראוי לומר בכל יום את פרשת המן. על כך כתב רבנו בחיי: "כל האומר פרשת המן בכל יום - מובטח לו שלא יבוא לעולם לידי חסרון מזונות". התשב"ץ כתב בשם הירושלמי: "כל האומר פרשת המן בכל יום - מובטח לו שלא יתמעטו מזונותיו", והוסיף התשב"ץ: 'ואני ערב', כיוון שבכך יזכור תמיד לאן עליו לפנות בבוא אליו מחסור בפרנסה. הטעם לכך הוא בדברי הט"ז: "כדי שיאמין האדם שכל מזונותיו באים בהשגחה מלעילא".
כאמור, ראוי ומומלץ מאוד לומר מדי יום את פרשת המן, ואף בשבת. (אך את התפילות על הפרנסה אין לומר בשבת).

דבר תורה לסעודה שלישית

"משכו וקחו לכם צאן... ושחטו הפסח"
רש"י: משכו ידכם מאלילים וקחו לכם צאן של מצוה בפרשתנו אנו למדים על זריזותו של משה רבנו, לאחר שהקב"ה מצוה אותנו.
והנה בפסוק הזה יש הוכחה למאמר יהודה בן תימא: "הוי עז כנמר וקל כנשר ורץ כצבי וגיבור כארי, לעשות רצון אביך שבשמים". "משכו וקחו לכם צאן", 'צאן' ראשי תיבות צ'בי א'ריה נ'שר נ'מר - שעל ידם נתקרב לעבודתו יתברך.
גם רבקה כשציוותה ליעקב להתברך מפי יצחק אביו, אמרה לו: "לך נא אל הצאן" (בראשית כז, ט).
כי בשעה ההיא היו נחוצים ביותר שלוש מדות הזריזות הנלמדות מהצבי האריה והנשר - ריצה, גבורה, וקלות, כפי שאנו רואים אצל משה רבנו בפרשתנו, אחר שהקב"ה מצווה עליו לשחוט את הפסח.

לברכה והצלחה

אלמוג לוי
בן שולמית הי"ד
שרית בת
בת - שבע

לרפואה שלימה

חנה אניטה
בת רחל לוי

למשך שלום ובריאות

שרה בת לאודה
ינית בת רחל
שמעון בן מרסל
ת.נ.צ.ב.ה

למשך שלום ובריאות

לאה בת
סוליקה רביבו
ז"ל (הי"ד)
ת.נ.צ.ב.ה

למשך שלום ובריאות

חנה בת חפסה
ת.נ.צ.ב.ה

דיון משפחתי עם הרב יצחק זילברשטיין

שׁו"ת עם הרה"ג הרב אורן נזרית

שׁו"ת עם הרה"ג הרב בנימין חותה

רישום ילדים למעונות גנים ותלמודי תורה

שאלה: האם רשאי לרשום את בנו הקטן מגיל שלוש שנים לגן פעוטון שאינו דתי, מטעמי נוחות כגון שהגן שאינו דתי נפתח יותר מוקדם בבוקר והוא קרוב יותר לביתם וההורים ממהרים לעבודתם, ובמקומם יש פעוטונים דתיים וחרדים לדבר ה' אלא שצריך לטרוח יותר להגיע לשם.

תשובה: אין היתר לשלוח בניו הקטנים אף שאינם בני הבנה למוסדות שאינם דתיים וחרדים לדבר ה', אף במקומות שיש מטפלות דתיות במקום מפני ריבוי התקלות שיכולות להיות במקום שאין בו פיקוח, וחילול ה' הגדול שיכול להיות מכן שאחרים לומדים להקל יותר, וכל שכן שאם תלמיד חכם הוא שעונו גדול יותר בזה, ובפרט במקומות שיש מוסדות דומים דתיים וחרדים לדבר ה'.

וכדאי הוא הטורח בדבר זה למצוא את המקום שיש בו יותר יראת שמים, כדי שיזכה שבניו ובנותיו יקלטו את הקדושה, ויזכו להיות גדולים בתורה ויראה לאורך ימים ושנות חיים, והמזהיר והנוהר ירבה שלומם כנהר

כתובת קעקע

שאלה: האם מותר לעשות בראש "וירטואל האייר" שהוא קעקוע בראש למי שיש קרחת שמדמה צמיחת שיער על ידי הקעקוע. תשובה: לספרדים מותר הדבר. ולא שכנוזים המיקל יש לו על מי לסמוך.

שאלה: האם מותר לעשות קעקוע בגוף בצבע הגוף. תשובה: מותר הדבר אם אינו נראה כלל לחוץ.

שאלה: אדם ניצול שואה שיש לו קעקוע על בשרו שבו מספר האם חובה להסירו והאם מותר להסירו. תשובה: אין חובה להסיר קעקוע זה והרוצה להסירו רשאי.

דיני לא ילבש

שאלה: אדם המעביר סכין על ידו ומעביר שערות מידו האם יש בזה איסור לא ילבש גבר שמלת אשה. תשובה: מותר הדבר.

שאלה: האם מותר לאשה לצבוע את קירות הבית, או שיש בזה חשש של לא יהיה כלי גבר על אשה. תשובה: מותר הדבר ללא חשש כלל.

"וְכַכָּה תֹאכְלוּ אֹתוֹ מִתְּנִיכֵם חֲגָרִים" (שְׁמוֹת י"ב, י"א)
מִסְפָּר עַל רַבְּנֵי הַגָּאוֹן רַבֵּי חַיִּים יוֹסֵף דּוֹד אֲזוּלָאֵי, הַיְדוּעַ בְּכַנּוּי "הַחֵיד" א", שֶׁבְּאַחַד מִמְסַעוֹתָיו לְאִיטָלְיָה, הִפְלִיג בְּאַנְתּוֹ סוּחַר הַיְהוּדֵי שְׁהוּבִיל עִמּוֹ מְלֵאֵי גְדוּל שֶׁל גְּבִינָה לֹא כְּשֶׁרָה. הַסּוּחַר הִשְׁתַּדֵּל לְהַשִּׁיג מִרַבְּנֵי הַחֵיד" א "הַכְּשֶׁר" לְסַחֲרָתוֹ, כְּדֵי שֶׁיִּקַּל עָלָיו לְמַכּוֹר אוֹתָהּ בְּקִהְלוֹת עָרֵי אִיטָלְיָה. אוּלָם הַחֵיד" א יָדַע שֶׁאֵין הַגְּבִינָה כְּשֶׁרָה, וְדָחָה בְּתִקְוָה הַצָּעוֹת מִפְתּוֹת שׁוֹנוֹת מִצַּד הַסּוּחַר.

כִּינּוּן שֶׁכָּךְ הַחֲלִיט הָאִישׁ לְכַפּוֹת עַל הַחֵיד" א הוֹצֵאת הַכְּשֶׁר בְּכַח הַזְרוּעַ. הוּא שֶׁכָּר כְּמָה מִמְלַחֵי הָאֲנִיָּה, וְאֵלּוּ הַתְּנַפְלוּ עַל הַחֵיד" א בְּאַמְצַע הַלִּלְיָה, וְאֵימּוֹ לְהַשְׁלִיכוֹ לְתוֹךְ הַיָּם, אִם לֹא יִתֵּן לְסוּחַר אֶת מְבַקְשׁוֹ.

בְּלִית בְּרָרָה נֹאוֹת הַחֵיד" א לְהוֹצִיא כְּתֵב "הַכְּשֶׁר" לְסַחֲרָתוֹ שֶׁל הָאִישׁ הַרְשָׁע, וְכִתֵּב לְאִמְרוֹ: הַגְּבִינָה שֶׁל פְּלוֹנֵי כְּשֶׁרָה לְמַהְדָּרִין, יֵאָכְלוּ עִנּוּיִם וְיִשְׁפַּעוּ וְכוּ', וּבִסְיָם הוֹסִיף: הַכּוֹתֵב וְחוֹתֵם בְּיוֹם ג' לְסֵדֶר "וְכַכָּה תֹאכְלוּ אֹתוֹ מִתְּנִיכֵם חֲגָרִים" וְגו', בְּסִפְּרָ שְׁמוֹ"ת, שְׁנַת תַּק"ג. כְּשֶׁהִגִּיעַ הַסּוּחַר לְאִיטָלְיָה, פָּרְסָם בְּרַבִּים שֶׁבִּידוֹ גְּבִינָה מְאַרְץ הַקֶּדֶשׁ הַכְּשֶׁרָה לְמַהְדָּרִין מִן הַמְהַדָּרִין, בְּהַכְּשֶׁר הַגָּאוֹן הַמְפָּרְסָם בְּכָל תְּפִיצוֹת יִשְׂרָאֵל הַחֲכָם חֵיד" א!

כְּנֵהוּג בְּיִשְׂרָאֵל, הַזְמַן הַסּוּחַר לְהַצִּיג אֶת הַהַכְּשֶׁר שֶׁבִּידוֹ בְּפָנֵי רַב הַמְּקוֹם. הַרַב קָרָא בְּעֵינָיו אֶת נֶסַח הַ"הַכְּשֶׁר" שֶׁהִגִּישׁ לוֹ, וְכִשְׁהִגִּיעַ לְמִשְׁפַּט הַמְּסִים, תָּמָה, עַל שׁוֹם מַה הוֹסִיף הַחֵיד" א אֶת הַמְּלִים "בְּסִפְּרָ שְׁמוֹ"ת" לְאַחַר הַזְכָּרַת הַכְּתוּב: "וְכַכָּה תֹאכְלוּ אֹתוֹ מִתְּנִיכֵם חֲגָרִים", הֲרֵי כֵּל אֲדָם יוֹדַע שֶׁפְּסוּק זֶה נִמְצָא בְּפָרְשַׁת 'הַחֲדָשׁ הַזֶּה לְכֶם', בְּשְׁמוֹת פָּרָק י"ב?
הַרַהֲרֵר הַרַב שָׁעָה אֲרָכָה, עַד שֶׁנִּתְחַנַּח לוֹ, כִּי בְּמִלָּה "שְׁמוֹ"ת", הַתְּכַנּוֹן הַחֵיד" א לְרֹאשֵׁי הַתְּבוּת: "שְׁנֵי מִקְרָא וְאַחַד תְּרַגּוּם" ... עַן הַרַב בְּתִרְגוּם אוֹנְקֵלוֹס עַל אוֹתוֹ פְּסוּק וּמְצָא שָׁם: "מִתְּנִיכֵם חֲגוּרִים - חֲרָצִיכּוֹן וְהוֹן אֲסִירִין. עֲמֵד וּפְרַשׁ לְעַצְמוֹ אֶת דְּבַרֵי הַתְּרַגּוּם: חֲרִיצֵי הַגְּבִינָה יְהִי אֲסוּרִים... (וְכַדְכְּתִיב בְּשִׁמּוֹ" א י"ז, י"ח "חֲרָצֵי הַחֶלֶב", וּבְתִרְגּוּם: "גוּבְנֵינִי דְּחֶלְבָא").

מִיָּד צִוָּה הַרַב לְאַסֵּר אֶת הַסּוּחַר בְּבֵית הַמְּאַסֵּר שֶׁבְּרִשׁוֹת הַקְּהֵלָה, וּלְאַחַר חֲקִירָה, הוֹדָה הַסּוּחַר שֶׁהוֹצִיא אֶת הַהַכְּשֶׁר מִיַּד הַחֵיד" א בְּדַרְכֵי כְּפִיָּה וְאַלִּימוּת. הַרַב, שֶׁהָיָה מְלֵא הַתְּפַעְלוּת מִחֻמְתּוֹ שֶׁל רַבְּנֵי הַחֵיד" א, קָם מִמְּקוֹמוֹ, וְקָרָא בְּהַתְּרַגְּשׁוֹת: "כְּרוּךְ שֶׁחֲלַק מִחֻמְתּוֹ לִירְאִיו!"

לדפואה שלימה

סולטנה
בת פרחח
שמעון יעקב
בן סולטנה

לברכה והצלחה

חיים לוי וב"ב
רון דבקה
הודיה לוי
אריק זעניב
דהן וב"ב

לדפואה שלימה

יוליה בת לדיסה
דוד בן טטיאנה
טליה אפרת
בת ענבל שרחה

לדפואה שלימה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרחה
מירדה מרים
בת רחל

לזיווג הגון

שרחה
בת ציפורה

ברכת פירות הארץ

פירי

על תפוחי אדמה מרוסקים מאד שנקראים "פירי", צריך לברכה בורא פרי האדמה, וכן צנון או גזר שנתרסק הרבה ע"י פומפיה דקה, ברכתם בורא פרי האדמה.

פופקורן

פופקורן העשוי מתירס קלוי, ברכתו בורא פרי האדמה, אף על פי שנתנית צורתו. (חזו"ע קפ"ד - יב"א ח"ו סימן כ"ט)

גרעינים

גרעיני דלעת גרעיני אבטיח גרעיני מילון וגרעיני חמניה, ברכתם בורא פרי האדמה. (יב"א ח"ו סימן ל"א).

תות שדה

תותים הגדלים בשדה, ברכתם בורא פרי האדמה (חזו"ע עמ' קנ"ב).

בננה

פרי הבננה, ברכתו בורא פרי האדמה.

סברס

פרי שנקרא סברס (צברה), מברכים עליו בורא פרי העץ (חזו"ע עם קמ"ז - יח"ד ח"ב סימן כ"א).

פלאפל

פלאפל שעשוי מאפונים (חומס) טחונים מכיוון שמערבים בו כמון ושאר מיני תבלין, ואח"כ מטגנים אותם

בשמן עמוק, עד שנשתנה טעמו, ברכתו שהכל (דאיכא תרתי לגריעותא, שם שונה ושם חדש). ומכל מקום, המברך עליו בורא פרי האדמה, יש לו על מה לסמוך (חזו"ע עמ' קלו).

[וחזר בו מרן הרב עובדיה זצ"ל מדבריו ביביע אומר ח"ז סימן כ"ט].

טחניה

טחניה שנעשית מריסוק השומשמיין, ונעשית משקה, מברכים עליה שהכל (חזו"ע עם קלו - עין י"ב ח/ז כט, ט).

שומשום שנתנו בדבש

שומשום שנתנו בדבש, או בסוכר, ועשה ממנו מיני מתיקה, והרוב הוא שומשום, ברכתו "בורא פרי האדמה". אבל עם הרוב הוא הדבש, והשומשום מועט ברכתו "שהכל נהיה בדברו" (הליכו"ע ח"ב עמ' ק"ג).

פטריות

אפילו בזמן הזה שמגדלים פטריות כמו שאר הירקות, ברכת הפטריות שהכל נהיה בדברו משום שעיקר יניקתם מהאוויר (מכיוון שהם גדלים בעפר מועט). ואם בירך עליהם בורא פרי האדמה לא יצא ידי חובה (חזו"ע עמ' קנ"ה ד"ה וכתב).

(ע"פ קיצור שולחן ערוך הרב עובדיה)

צדיקים במיתתם קדוים היום

רחמים חי חויתה הכהן עלה לארץ ישראל והתקבל בכבוד רב ע"י גדולי חכמי ישראל, שהגיעו להקביל פניו. הוא קבע את מקום מושבו במושב ברכיה ונתמנה לרב המושב.

הרב רחמים חי חויתה הכהן, השיב נשמתו לבוראו, בטרם עת, בהיותו בן ח"ן שנים בלבד, ביום י' בשבט תשי"ט, ונטמן בהר המנוחות בירושלים.

מסופר מעשה שהיה על ילדה קטנה אשר נעלמה ממושב סמוך למושב ברכיה, בו כיהן הרב. לאחר ניסיונות וחיפושים מייגעים של המשטרה, המשפחה ותושבי היישוב - החליטו המשפחה לפנות אל רבי רחמים חי חויתה הכהן לקבלת עצה. משפחתה של הילדה הגיעה אל ביתו של הרב, וסיפרו לו על הילדה. הרב השיב למשפחה בנחישות רבה: "מהרו אל פרדס פלוני בסמוך לכאן שם תמצאו את הילדה. אבל תזדרזו מהר מהר, לפני שחלילה תאחרו את המועד". ואכן המשטרה ומשפחתה של הילדה הגיעו אל הפרדס המדובר, שם מצאו את הילדה קשורה בחבלים לאחד העצים. כוחות הביטחון שחררו את הילדה הכבולה, אשר החלה לבכות ולזעוק. הילדה סיפרה כי מחבלים ערבים חטפו אותה, וקשרו אותה לעץ הזה. היא אמרה כי הם הבטיחו לחסל אותה עוד כמה דקות: "אם הייתם באים עוד דקה הייתם מאחרים את המועד". וכל העדים לסיפור, כוחות המשטרה והמשפחה ראו בחוש את רוח הקודש של הרב חויתה הכהן.

אי"ה יום רביעי י' שבט יום הילולתו זיע"א

רבי רחמים חי חויתה הכהן זיע"א הרב רחמים חי חויתה הכהן נולד לאמו ולאביו חכם חנינא ביום כ"ב סיון תרס"א בג'רבה, שבתונים.

בצעירותו למד מפי החכם די"ד הכהן שהיה רב רבנן בג'רבה, ובשנת תרע"ו, בהיותו בן חמש עשרה שנים בלבד, הוא הצטרף לשיעור ההוראה של הרב כלפון משה הכהן, שהתקיים בביתו. לאחר נישואיו, הרב רחמים חי חויתה הכהן התמנה לסופר בית הדין, עד אשר נקרא אף הוא ללמד ילדי ישראל, על ידי חכם רפאל מאזוז. הוא התגלה לא רק כלמדן עצום, אלא גם כפדגוג אָמֵן בעל כשרון פורה בחינוך התלמידים, והקניית הלימוד בצורה מועילה ונעימה.

בניו של הרב רחמים חי חויתה הכהן מתו בעודם עוללים, והוא שמח בבנותיו ובתלמידיו, שהיו כבניו ממש, והיה מרעיף עליהם אהבת אב לבנו. כאב רחום היה להם, גידלם ונשאם על לוח לבו, עד שהעמידם בקרן אורה. הוא ראה חשיבות גדולה בכתיבת חידושי תורה, והיה מעודד את כל תלמידיו לכתוב מדי יום דף חידושי התורה שהתחדש להם באותו היום.

בשנת תרצ"א, הלך לעולמו הגאון חכם ציון הכהן יהונתן זצ"ל ראש אבות בתי הדין בג'רבה. חכם רחמים חי חויתה הכהן, לא אבה ליטול על שכמו עול זה מפני אהבתו הרבה לתלמידיו, ורצונו להמשיך בלימוד התלמידים. רק בשנת תש"י, משנפטר חכם כלפון משה הכהן הסכים לקבל על עצמו, והתמנה לראש אבות בתי הדין של ג'רבה.

בחודש מנחם אב תשי"ד הרב

סרקו את הברקוד המצורף

והצטרפו אלינו לאתר "אוד הנר",

באתר זה תוכלו לקבל את העלונים מכל

השנים סרטונים ושיעורים בהלכה ובאגדה

באהבה רבה

לברכה שלומה

דודית

בת עמליה

יצחק בן חנה

לברכה והצלחה

מרדכי ויפה

מודנו זב"ב

ליאוד זשיר

מודנו

לברכה והצלחה

אלג'דיה

בת מרים

מרים (מיד)

בת דות

